

Arrest

nr. 298 829 van 18 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 december 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 maart 2023 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, Z(...) S(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 17 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. Je bent geboren in Kuz Ali Sang, een dorp in het district Zazai Aryoub van de Afghaanse provincie Paktia, en hebt daar altijd gewoond tot aan jouw vertrek uit Afghanistan. Voor jouw vertrek uit Afghanistan was je een student die in de zesde graad zat. Jouw ouders, vier broers en ene zus ben je verloren bij de grens tussen Iran en Turkije en sindsdien heb je niks meer vernomen van hen.

Jouw problemen zijn er gekomen omwille van het werk dat jouw grootvader S(...) W(...) Z(...) en jouw vader A(...) R(...) Z(...) deden. Jouw grootvader was een kolonel in het Afghaanse nationale leger en stierf ongeveer één maand voor de val van Afghanistan. Daarvoor werd jouw vader, die een commandant van de arbaki was, al telefonisch bedreigd door de taliban. De taliban eisten dat jouw vader zou stoppen met zijn werk als commandant voor de arbaki. Jouw vader besefte dat de situatie zeer gevaarlijk was. Hij vreesde dat hij mogelijks gearresteerd en gedood zou worden door de taliban. Daarom besloot jouw vader om samen met zijn gezinsleden, waaronder ook jij, Afghanistan te verlaten.

Je verliet Afghanistan twee à drie dagen voor de val van Afghanistan. Je reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar je op 6 december 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer vrees je de taliban. Dit omwille van jouw vader zijn werk maar ook omdat de taliban jou ervan zullen verdenken een ongelovige te zijn omwille van jouw verblijf hier in België.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je volgende documenten neer (allemaal fotokopieën): De taskara (Afghaans identiteitsbewijs) van jouw grootvader, de taskara van jouw moeder, documenten gerelateerd aan het werk van jouw grootvader en foto's van jouw grootvader. Na het persoonlijk onderhoud, op 22 februari 2023, bezorgde jouw voogd een bewijs van het Rode Kruis om aan te tonen dat je een opsporingsverzoek om jouw familie te vinden ingediend hebt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je de taliban vreest omdat jouw vader een commandant van de arbaki was en jouw grootvader langs moederszijde kolonel in het Afghaanse nationale leger was. Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat je geenszins aannemelijk maakt dat jouw vader een commandant van de arbaki in jouw regio was (CGVS, p. 9). Zo mag het onder meer vreemd heten dat jij

geen enkel document ter ondersteuning van jouw vader zijn werk kan neerleggen. Dit is merkwaardig aangezien je wel heel wat van documenten van jouw beweerde grootvader kan neerleggen (CGVS, p. 4, 5). Je stelt geen documenten van jouw vader te kunnen verkrijgen omdat je hem en jouw andere gezinsleden kwijtgeraakt bent op de grens van Iran en Turkije en sindsdien niks meer van hen vernomen hebt (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan het CGVS zich enkel baseren op jouw verklaringen betreffende de beweerde functie van jouw vader, zijnde een commandant van de arbaki. Echter dient vastgesteld te worden dat je hier in gebreke blijft. Zo blijf je erg vaag wanneer je gevraagd wordt om te vertellen over het werk van jouw vader. Zo weet je niet meer dan dat jouw vader in een veiligheidspost, op tien minuten rijden van jouw dorp, zat en er veertien of vijftien personen onder zijn bevel stonden. Wat hij verdiende, wie hem betaalde en wie boven hem stond in rang weet je allemaal niet (CGVS, p. 9). Later kreeg je nogmaals de kans om aannemelijk te maken dat je nauw betrokken was bij de arbaki maar weerom bleef je in gebreke. Je wist enkel te vertellen dat de arbaki er waren om het dorp en hun eigen streek te beveiligen. Gevraagd of jouw vader ooit verhalen vertelde over zijn job verklaarde je dat dit niet het geval was (CGVS, p. 12). Dat je zo weinig kan vertellen over jouw vader zijn werk is merkwaardig aangezien dit nochtans de aanleiding gevormd heeft voor jou en jouw familie om Afghanistan te ontvluchten. Er kan bijgevolg verwacht worden dat je iets meer zou kunnen vertellen over het werk van jouw vader, temeer je een vijftienjarige geschoolde Afghaanse jongeman was ten tijde van jouw vertrek uit Afghanistan, vlak voor de machtsovername, anderhalf jaar geleden (CGVS, p. 5, 6,7).

Ook wat jouw verklaringen betreffende de door jou ingeroepen problemen betreft dient aangestipt te worden dat deze ontoereikend zijn om aan te tonen dat jouw leven in gevaar was en dat je nood hebt aan internationale bescherming. Zo weet je enkel te vertellen dat jouw vader telefonisch bedreigd werd door de taliban en dat ze hem vroegen om te stoppen met zijn werk. Verder kon je eigenlijk niks vertellen over de problemen die jouw familie gekend zou hebben in Afghanistan. Ook wist je niet of jouw vader hulp gezocht heeft in verband met zijn problemen (CGVS, p. 12, 13, 14). Het is weinig aannemelijk dat je zo weinig kan vertellen indien de door jou beweerde problemen overeenstemmen met de werkelijkheid. Het is immers erg weinig doorleefd dat jij niet beter op de hoogte was van de redenen die aanzet hebben gegeven tot jouw vertrek uit Afghanistan. Zo was je op zijn minst vijftien jaar oud en voldoende geschoold om ook betrokken te zijn bij wat toentertijd gaande was in jouw leefomgeving (CGVS, p. 5, 6).

Bovendien had je ook de mogelijkheid om nadien nog extra informatie te vergaren betreffende jouw problemen. Zo kon je jouw maternale oom contacteren die hoogstwaarschijnlijk ook op de hoogte is van de problemen van jouw familie (CGVS, p. 5). Ook had je nog een oom en neven langs vaderszijde die misschien wel iets konden vertellen over de problemen en het beroep van jouw vader. De vaststelling dat je geen pogingen ondernomen hebt om nadien, via familieleden, extra informatie te bekomen doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw relaas (CGVS, p. 11).

Daarenboven doen jouw verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban gesteld zouden hebben in Afghanistan ook de wenkbrauwen fronsen. Zo mag het de nodige verbazing wekken dat de taliban gebeld zouden hebben naar jouw vader om te zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk voor de arbaki (CGVS, p. 12). Zo is het onder meer onduidelijk hoe de taliban erin geslaagd zijn om het telefoonnummer van jouw vader te bemachtigen (CGVS, p. 13). Alsook is het onlogisch dat de taliban überhaupt besloten om te bellen naar een commandant van de arbaki. Dit om duidelijk te maken dat jouw vader zijn functie moest opgeven. Nochtans maakten de taliban via hun daden erg duidelijk dat de arbaki niet welkom waren in de regio. Zo stelde je zelf dat er in de buurt van de arbaki hun veiligheidspost vaak gevochten werd met de taliban (CGVS, p. 9). De leden van de arbaki wisten dus maar al te goed dat ze omwille van hun job gevisieerd zouden worden door de taliban. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat een telefoontje van de taliban zou volstaan om leden van de arbaki te laten stoppen met hun job, temeer omdat ze zichzelf dan niet langer zouden kunnen beschermen. Het Commissariaat-generaal wijst jou erop dat ook deze vaststelling de geloofwaardigheid van jouw relaas verder aan het wankelen brengt.

Voorts houdt het weinig steek, gelet op de door jou geschetste situatie, dat je geen enkel idee hebt in welk seizoen je vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, p. 14). Je weet immers wel dat je Afghanistan verliet twee à drie dagen voor de machtsovername door de taliban (CGVS, p. 7). Aangezien de machtsovername door de taliban, dewelke plaatsvond op 15 augustus 2021, een zeer grote en historische gebeurtenis is kan verwacht worden dat je jouw vertrek dat er, althans volgens jouw verklaringen, vlak voor plaatsvond beter kan situeren in de tijd, in casu quod non. Het is weinig doorleefd dat je niet weet dat het toen zomer was, temeer je op heden bijvoorbeeld wel weet dat het binnenkort het jaar 1402 is in Afghanistan (CGVS, p. 6). Indien je effectief slecht zou zijn met tijdsindicaties dan zou je op heden niet weten welk jaar het nu is in Afghanistan aangezien je hier in België niet langer in aanraking komt met de Afghaanse jaartelling.

Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat je geen klare wijn schenkt over jouw beweerde vertrekperiode uit Afghanistan.

Verder is het frappant dat je er doorheen de asielprocedure ook niet in sloeg om consistent te zijn over de dood van jouw grootvader. Zo mag het verbazen dat je aanvankelijk liet optekenen bij DVZ, op 19 mei 2022, dat jouw grootvader, die kolonel was in het Afghaanse nationale leger, om het leven kwam enkele dagen voor de val van Kaboel. Op het CGVS gaf je echter te verstaan dat jouw grootvader één maand voor de machtsovername van Afghanistan door de taliban om het leven kwam (CGVS, p. 12). Het hoeft geen betoog dat er een significant verschil is tussen enkele dagen en één maand. Het is weinig doorleefd dat je dood van jouw grootvader niet consistent kan duiden in de tijd. Temeer jouw grootvader, naast jouw vader, één van de redenen was waardoor jouw familie problemen kreeg met de taliban.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat je er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat je werkelijk de kleinzoon bent van een kolonel uit het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 4, 5). Je legt weliswaar heel wat documenten neer ter staving van deze kolonel zijn profiel maar je kon er weinig over vertellen (Administratief dossier – Groene map, stuk 1, 3 & 4; CGVS, p. 4-5). Ook laat je na om documenten neer te leggen waarmee de familieband tussen jou en de kolonel aangetoond kan worden. Zo leg je geen eigen identiteitsbewijs neer en ook geen foto's van jou en jouw grootvader tezamen waardoor je op geen enkele wijze het bestaan van een band tussen jullie beide kan aantonen (CGVS, p. 4, 5). Daarnaast zijn jouw verklaringen an sich niet voldoende om te besluiten dat je werkelijk de kleinzoon bent van de kolonel aan wie de documenten toebehoren. Zo wist je enkel te vertellen dat deze kolonel gestationeerd was in Helmand en dat hij vaak op zijn werk verbleef (CGVS, p. 5).

Zelfs indien je zou kunnen aantonen dat je werkelijk de kleinzoon bent van een kolonel uit het Afghaanse leger dan nog toon je daar an sich niet mee aan dat je een nood aan internationale bescherming hebt. Het is immers volstrekt onduidelijk waarom het profiel van jouw vermeende grootvader aanleiding zou zijn voor de taliban om jou en jouw gezinsleden te viseren. Jij staat namelijk volledig los van het profiel van jouw grootvader langs moederszijde (CGVS, p. 5). Bovendien valt de vaststelling dat jouw oom langs moederszijde, zijnde de zoon van deze kolonel, op heden nog in Afghanistan woont niet te rijmen met de vaststelling dat jullie een vrees zouden moeten koesteren jegens de taliban omwille van jouw grootvader zijn profiel (CGVS, p. 13). Er kan immers verwacht worden dat de zoon van deze kolonel eerder problemen zou kennen dan de dochter en aangetrouwde familie. Dat jouw maternale oom op heden gewoon kan leven in Afghanistan is bijzonder onlogisch gelet op het door jouw geschetste relaas. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van jouw relaas verder op de helling.

Voorgaande vaststellingen laten niet toe om enig geloof te hechten aan jouw relaas. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan het gegeven dat je met jouw volledige gezin uit Afghanistan vertrokken bent en dat ze op heden, op jou na, allemaal vermist zijn. Zo is het volstrekt onduidelijk welk motief aan de basis van jouw vertrek uit Afghanistan ligt. Evenals is het niet aannemelijk dat je met helemaal niemand meer van jouw familie nog contact hebt in Afghanistan (CGVS, p. 11). Afghaanse families zijn vaak erg groot en het belang van familie kan niet onderschat worden binnen de Afghaanse context. Dit doet dan ook vermoeden dat je bewust geen zicht biedt op jouw netwerk binnen Afghanistan, hetgeen an sich ook nefast is voor jouw algehele geloofwaardigheid.

Dat je een opsporingsverzoek ingediend hebt bij het Rode Kruis wordt niet betwist (CGVS, p. 7, 14, 15; Administratief dossier - Groene map, stuk 5). Dit wil echter niet zeggen dat jouw familie daadwerkelijk vermist is. Eender wie kan immers een opsporingsbericht lanceren via het Rode Kruis, ongeacht of die zijn familie werkelijk vermist is.

De vaststelling dat je over jouw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van jouw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan jouw asielrelaas.

Tot slot dient aangestipt te worden dat je ook niet aannemelijk maakt dat je bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees zou moeten koesteren jegens de taliban omwille van jouw verblijf in België. Zo stel je wel dat mensen die zich hier gevestigd hebben ervan verdacht worden een ongelovige geworden te zijn (CGVS, p. 14). Dit is echter een blote bewering die jij niet in concreto aannemelijk maakt. Bovendien blijkt uit beschikbare informatie dat (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot aan de zesde graad naar school in Afghanistan geweest te zijn (CGVS, p. 5). Ook hier blijkt niet dat jij je onttrekt van de Afgaanse gemeenschap. Zo ga je voornamelijk om met andere Pashtouns uit het opvangcentrum (CGVS, p. 15). Voorts praktiseer je hier ook nog steeds zoals een voorbeeldig moslim. Je bidt en neemt ook deel aan de Ramadan. Vanwege het

voorgaande kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het overige document dat jij neerlegde is niet bij machte om bovenstaande conclusie om te buigen. Zo staat de taskara van jouw moeder los van de door jou ingeroepen vrees (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Alsook kan jij, wegens het ontberen van eigen identiteitsdocumenten, op geen enkele manier aantonen dat deze taskara daadwerkelijk aan jouw moeder toebehoort.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van

aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden

aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken,

een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van "de gegrondheid en de wettigheid van beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiair beschermingsstatus" (uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aanvoert).

Verzoeker onderneemt als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weerleggen of te ontcrachten:

"1. De bijzondere situatie van verzoeker

Overwegende dat verzoeker heeft verklaard dat hij AFGHANISTAN heeft verlaten toen hij 15 jaar oud was.

Dat hij het land heeft verlaten met zijn hele familie, namelijk zijn vader, zijn moeder, zijn vier broers en zijn zus.

Dat hij in het land geen naaste familie meer heeft;

Dat hij aan de grens tussen IRAN en TURKIJE helaas zijn hele familie heeft verloren.

Dat verzoeker dus totaal beroofd was, hoewel hij minderjarig was.

Dat hij niettemin in België kon aankomen, waar hij werd geholpen door de maatschappelijk werkers van het centrum waar hij verblijft.

Dat hij echter om reden van zijn situatie psychisch kwetsbaar is.

Dat, hij van de ene dag op de andere namelijk, niet alleen zijn referentiepunten in zijn land, zijn vrienden en zijn manier van leven, maar vooral zijn naaste familie verloren heeft.

Dat hij zich alleen in een land bevond dat hem totaal onbekend, waar een taal gesproken werd die hem totaal vreemd was.

Dat hij een zekere kwetsbaarheid vertoont waarmee de tegenpartij onvoldoende rekening heeft gehouden.

2. Het werk van de vader van verzoeker

Dat verzoeker heeft verklaard dat zijn vader had besloten AFGHANISTAN te verlaten wegens bedreigingen van de Taliban in verband met zijn werk voor de Arbaki.

Dat volgens tegenpartij; het feit dat zijn vader een commandant van de Arbaki in zijn regio was, in het geheel niet geloofwaardig is, alleen omdat verzoeker geen enkel document heeft kunnen indienen waaruit het werk van zijn vader blijkt en dat hij geen precieze informatie over zijn vader heeft kunnen verstrekken.

Dat tegenpartij opnieuw geen rekening heeft gehouden met het specifieke karakter van de situatie van verzoeker, aangezien het voor hem volstrekt onmogelijk is om over documenten betreffende zijn vader te beschikken, aangezien deze documenten in het bezit van zijn vader waren.

Dat verzoeker eraan herinnert dat hij zijn hele familie kwijtgeraakt is.

Dat hij evenmin contact heeft met AFGHANISTAN, aangezien de enige persoon met wie hij contact kon opnemen zijn oom was, maar dat deze heeft elk contact geweigerd omdat hij het gevaarlijk achtte.

Dat, wat de informatie over zijn werk betreft, tegenpartij vergeet dat verzoeker destijds zeer jong was.

Dat hij preciseerd dat zijn vader nooit over zijn werk heeft gesproken, behalve met zijn moeder.

Dat hij dus alleen algemene informatie had die hij doorgaf aan het Commissariaat-Generaal.

Dat het enige wat hij weet is dat zijn vader in een beveiligingspost zat, 10 minuten rijden van zijn dorp en dat hij 14 of 15 mensen onder zijn bevel had.

Dat, wat het bedrag van zijn salaris of de persoon die het betaalde betreft, deze informatie niet wordt bekendgemaakt aan jongeren van zijn leeftijd, en nog minder in AFGHANISTAN, waar het in de Afghaanse gewoonten en cultuur algemeen aanvaard is dat men dergelijke vragen niet aan zijn ouders stelt.

3. De problemen die de vader van verzoeker heeft ondervonden

Overwegende dat tegenpartij van mening is dat verzoeker niet specifiek genoeg is geweest met betrekking tot de problemen waarmee zijn vader daadwerkelijk werd geconfronteerd.

Dat verzoeker verklaard heeft dat zijn vader telefonisch door de Taliban werd bedreigd en dat deze hem hadden verzocht zijn werk te staken, omdat anders zijn leven en dat van zijn kinderen in gevaar zouden komen.

Dat, toen zijn familieleden werden bedreigd, zijn vader niet aarzelde om de beslissing te nemen het land onmiddellijk te verlaten.

Dat proberen hulp te zoeken voor zijn problemen suïcidaal zou zijn geweest gezien de context van AFGHANISTAN.

Dat er dus geen tijd te verliezen was om te vluchten.

Dat verzoeker niettemin verklaart dat toen zijn vader de beslissing nam om het land te verlaten, hij twee of drie oproepen van de Taliban had ontvangen.

Dat de beslissing van zijn vader hem werd meegedeeld toen hij 's avonds thuis was.

Dat zij in de nacht van de aankondiging van het vertrek een taxi namen naar een plaats waar men een bus kon nemen om 18 uur te rijden en te proberen het land te verlaten.

Dat verzoeker verklaart dat hij, toen het vertrek werd aangekondigd, heel logisch een immense angst voelde omdat hij niet wist waar ze heen moesten.

Dat hetzelfde gold voor zijn broers en zus.

Dat verzoeker tevens verklaart dat zijn vader drie mobiele telefoons kon bemachtigen toen zij aan de grens waren : hij hield er een voor zichzelf en gaf er een aan de twee oudere broers (waaronder verzoeker).

Dat deze mobiele telefoons zowel het telefoonnummer van de vader als dat van de smokkelaar bevatten.

Dat was afgesproken dat zij bij problemen onderweg contact met elkaar konden opnemen en konden communiceren.

Dat, toen verzoeker zijn familie kwijtraakte, hij de smokkelaar belde, die hem onmiddellijk de verzekering gaf dat zijn familie spoedig zou aankomen.

Dat dit echter nooit het geval is geweest.

Dat zijn mobiele telefoon in Oostenrijk helaas gestolen of verloren werd.

Dat deze verklaringen, anders dan tegenpartij beweert, een reële ervaring van verzoekers vlucht weerspiegelen.

Dat verzoeker in elk geval niet kan instemmen met het argument van het Commissariaat- Generaal dat hij niet heeft geïnformeerd naar de redenen voor het vertrek van het gezin uit AFGHANISTAN, aangezien zijn vader hem slechts algemene informatie heeft verstrekt, zonder in detail te treden.

Dat het niet in hun cultuur ligt om het gezinshoofd te ondervragen.

Dat, gezien de context van de vlucht het sowieso geen prioriteit was van de vader van verzoeker om vragen te beantwoorden.

Dat het doel was te vluchten en zijn gezin in veiligheid te brengen.

Dat indien zij allen samen in België waren aangekomen, de situatie heel anders zou zijn geweest en verzoeker nu zeker meer informatie zou hebben verstrekt.

4. De contacten met de familieleden in AFGHANISTAN

Dat tegenpartij verzoeker verwijt dat hij geen contact heeft opgenomen met de familieleden die in AFGHANISTAN zijn achtergebleven om meer informatie te verkrijgen.

Dat verzoeker nochtans verklaarde dat hij slechts eenmaal contact heeft kunnen opnemen met zijn oom van moederszijde en dat deze hem heeft verzocht hem niet meer te bellen omdat dit een aanzienlijk risico voor hem en zijn gezin inhield.

Dat zijn neven te ver van het dorp van de familie wonen, zodat zij logischerwijs niet over aanvullende informatie kunnen beschikken.

Dat verzoeker in elk geval niet over hun telefoonnummers beschikt.

5. Het gedrag van de Taliban

Dat de Taliban zijn vader hebben gebeld om te eisen dat hij zijn werk zou staken, terwijl de vader van verzoeker, die voor de Arbaki werkte, wel degelijk wist, dat hij officieel en openlijk tegen de Taliban was.

Dat tegenpartij ook verbaasd is over de wijze waarop de Taliban het telefoonnummer van zijn vader hebben weten te bemachtigen.

Dat verzoeker verklaart dat in zijn dorp bekend was dat er veel spionnen waren die veel informatie doorgaven aan de Taliban.

Dat hij slechts kan veronderstellen dat spionnen zijn vader hebben aangegeven en zijn telefoonnummer aan de Taliban hebben doorgegeven.

Dat het in elk geval niet duidelijk is op welke grond tegenpartij een twijfel laat rijzen betreffende het feit dat de Taliban de vader van verzoeker hebben opgeroepen om zijn werkzaamheden te staken.

Dat zij acht dat het volstrekt onlogisch was dat de Taliban eerst contact hadden opgenomen met de commandant van de Arbaki.

Dat verzoeker dit argument moeilijk kan begrijpen aangezien de Taliban erom bekend staan dat zij iedereen bedreigen die zich tegen hen zou kunnen verzetten.

Dat, wat betreft de vraag waarom de vader van verzoeker na slechts enkele telefoontjes de drastische beslissing heeft genomen om het land te verlaten, verzoeker hieronder uiteengezet heeft dat toen de bedreigingen van de Taliban specifiek gericht waren tegen zijn familieleden, zijn vader vond dat zij niet langer in het land konden blijven.

6. Het vertrek uit Afghanistan

Overwegende dat tegenpartij verzoeker verwijt dat hij niet weet in welk seizoen hij AFGHANISTAN heeft verlaten.

Dat dit argument volkomen irrelevant is voor zover verzoeker de datum van zijn vertrek in de tijd heeft kunnen plaatsen, aangezien hij heeft verklaard dat dit plaatsvond vlak voordat de Taliban aan de macht kwamen, namelijk in augustus 2021.

Dat het dus duidelijk is dat, verzoeker heel goed weet dat augustus midden in het zomerseizoen valt.

Dat dit gewoon een concentratiefout van verzoeker was, die gemakkelijk kan worden verklaard door zijn jeugd en zijn persoonlijke situatie (geïsoleerd, zonder familie), wat de angst kan verklaren die hij tijdens zijn verhoor voelde.

7. Het overlijden van de grootvader van verzoeker

Overwegende dat tegenpartij verwijt verzoeker dat hij niet consequent is met betrekking tot de datum van het overlijden van zijn grootvader, aangezien hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat dit enkele dagen voor de val van Kaboel had plaatsgevonden, terwijl hij voor haar eigen diensten de gebeurtenis een maand voor de machtsovername door de Taliban heeft geplaatst.

Dat verzoeker bevestigt dat zijn grootvader ongeveer een maand voor de val van Kaboel was overleden.

Dat volgens verzoeker een paar dagen kunnen worden gelijkgesteld met de duur van een maand.

Dat dit verschil zeer klein is, aangezien het niet gaat om een vergissing van meerdere jaren of zelfs 6 maanden.

8. De verwantschap tussen verzoeker en zijn vader en grootvader

Overwegende dat tegenpartij stelt dat het feit dat hij in werkelijkheid de kleinzoon was van een kolonel in het Afghaanse nationale leger, niet geloofwaardig werd gemaakt voor zover hij geen verdere informatie over zijn werk kon verstrekken.

Dat zij hem met name verwijt dat hij geen identiteitsbewijs of foto's waarop hij met zijn grootvader te zien is, heeft ingediend.

Dat verzoeker opnieuw verwijst naar de argumenten betreffende het werk van zijn vader.

Dat, als hij slechts over basisinformatie over het werk van zijn vader beschikt, het logisch is dat hij niet over meer informatie over het werk van zijn grootvader beschikt.

Dat het opnieuw de gewoonte is in AFGHANISTAN om mannen niet te ondervragen over hun beroepsactiviteit, vooral wanneer hun werk als risicovol wordt beschouwd.

Dat, wat de documenten betreft die de familieband aantonen, verzoeker erop wijst dat hij geen banden meer heeft met zijn land en dat hij alle contact met zijn naaste familie heeft verloren.

Dat hij zijn onderzoek via sociale netwerken opnieuw zal intensiveren, maar zonder zekerheid.

9. De vlucht van verzoeker

Overwegende dat volgens tegenpartij personen die uit het buitenland of uit het Westen terugkeren geen bijzonder 'gevaar lopen wanneer zij naar AFGHANISTAN terugkeren, te meer daar verzoeker tot zijn 15de jaar in het land is gebleven en er tot zijn zesde jaar school heeft gelopen.

Dat tegenpartij daarentegen geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij nooit in AFGHANISTAN heeft gewerkt en dat hij geen contact meer heeft met dat land.

Dat verzoeker in ieder geval stelt dat het feit dat hij, een opleiding heeft genoten (uiteindelijk zeer weinig) niet betekent dat verzoeker niet verwesterd is, of dat de Taliban dat zouden kunnen denken.

Dat hij sinds zijn aankomst in België immers naar school gaat en de Franse taal steeds beter beheerst.

Dat ook rekening moet worden gehouden met de woonplaats van verzoeker, namelijk het Fedasil-centrum in HERBEUMONT.

Dat de FEDASIL-centra helaas zeer weinig mogelijkheden bieden om de integratie te bevorderen aangezien deze centra, in tegenstelling tot de centra van het Rode Kruis, geen enkele activiteit op zich nemen.

Dat het bovendien ver van de grote steden verwijderd is.

Dat, gelet op deze context de inspanningen van verzoeker om integreren opmerkelijk zijn; en zij bij terugkeer naar zijn land natuurlijk zeer slecht zouden kunnen worden opgevat."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 12 oktober 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat het artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het enige middel is, wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden werden aangenomen en dat hem in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming passende steun werd verleend opdat hij aanspraak zou kunnen maken op zijn rechten en zou kunnen voldoen aan zijn verplichtingen. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 22 februari 2023 was verzoeker zeventien jaar oud en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleeft en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die feiten van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pasjtoe en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde van het persoonlijk onderhoud hun opmerkingen geven.

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in verzoekers land van herkomst. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij om reden van zijn situatie psychisch kwetsbaar is, doch laat na dit enigszins te concretiseren. Uit de stukken van het administratief dossier kan niet blijken dat verzoeker kenbaar heeft gemaakt met psychische problemen te kampen en om die reden bijzondere procedurele noden te hebben. Verzoeker heeft geen medische stukken neergelegd die zijn vermeende psychische kwetsbaarheid staven. Waar niet wordt betwist dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een zekere kwetsbaarheid vertoont, laat verzoeker na te concretiseren dat, waar of in welke zin de adjunct-commissaris hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden, de voorgaande vaststellingen mede in acht genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor problemen met de taliban omwille van het werk van zijn grootvader als kolonel in het Afghaans nationaal leger en het werk van zijn vader als commandant van de lokale *arbaki*. Verzoekers grootvader zou vóór de machtsovername door de taliban omgekomen zijn in een gevecht. Eveneens vóór de machtsovername zouden de taliban verzoekers vader telefonisch hebben bedreigd en hem hebben opgedragen zijn werk bij de *arbaki* stop te zetten. Omdat zijn vader vreesde door de taliban te worden opgepakt en vermoord, zou hij besloten hebben om met de rest van zijn gezin, waaronder verzoeker, zijn moeder, zijn vier broers en zijn zus, Afghanistan te verlaten. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij door de taliban zal worden vermoord omwille van zijn vader. Hij stelt tevens dat hij in Afghanistan geen familie meer heeft en dat hij ervan zal worden verdacht ongelovig te zijn geworden omwille van zijn verblijf in België. Tot slot haalt hij aan dat hij in Afghanistan niet dezelfde vrijheden als in België zal

genieten en zich zal moeten aanpassen aan de daar geldende regels, zoals het verplicht dragen van een baard.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier vooreerst in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt om aan de hand van zijn verklaringen en documenten de beweerdde problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader en grootvader aannemelijk te maken.

Wat betreft het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn vader en de problemen waartoe dit aanleiding zou hebben gegeven, motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat je geenszins aannemelijk maakt dat jouw vader een commandant van de arbaki in jouw regio was (CGVS, p. 9). Zo mag het onder meer vreemd heten dat jij geen enkel document ter ondersteuning van jouw vader zijn werk kan neerleggen. Dit is merkwaardig aangezien je wel heel wat van documenten van jouw beweerdde grootvader kan neerleggen (CGVS, p. 4, 5). Je stelt geen documenten van jouw vader te kunnen verkrijgen omdat je hem en jouw andere gezinsleden kwijtgeraakt bent op de grens van Iran en Turkije en sindsdien niks meer van hen vernomen hebt (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan het CGVS zich enkel baseren op jouw verklaringen betreffende de beweerdde functie van jouw vader, zijnde een commandant van de arbaki. Echter dient vastgesteld te worden dat je hier in gebreke blijft. Zo blijf je erg vaag wanneer je gevraagd wordt om te vertellen over het werk van jouw vader. Zo weet je niet meer dan dat jouw vader in een veiligheidspost, op tien minuten rijden van jouw dorp, zat en er veertien of vijftien personen onder zijn bevel stonden. Wat hij verdiende, wie hem betaalde en wie boven hem stond in rang weet je allemaal niet (CGVS, p. 9). Later kreeg je nogmaals de kans om aannemelijk te maken dat je [vader] nauw betrokken was bij de arbaki maar weerom bleef je in gebreke. Je wist enkel te vertellen dat de arbaki er waren om het dorp en hun eigen streek te beveiligen. Gevraagd of jouw vader ooit verhalen vertelde over zijn job verklaarde je dat dit niet het geval was (CGVS, p. 12). Dat je zo weinig kan vertellen over jouw vader zijn werk is merkwaardig aangezien dit nochtans de aanleiding gevormd heeft voor jou en jouw familie om Afghanistan te ontvluchten. Er kan bijgevolg verwacht worden dat je iets meer zou kunnen vertellen over het werk van jouw vader, temeer je een vijftienjarige geschoolde Afghaanse jongeman was ten tijde van jouw vertrek uit Afghanistan, vlak voor de machtsovername, anderhalf jaar geleden (CGVS, p. 5, 6,7).

Ook wat jouw verklaringen betreffende de door jou ingeroepen problemen betreft dient aangestipt te worden dat deze ontoereikend zijn om aan te tonen dat jouw leven in gevaar was en dat je nood hebt aan internationale bescherming. Zo weet je enkel te vertellen dat jouw vader telefonisch bedreigd werd door de taliban en dat ze hem vroegen om te stoppen met zijn werk. Verder kon je eigenlijk niks vertellen over de problemen die jouw familie gekend zou hebben in Afghanistan. Ook wist je niet of jouw vader hulp gezocht heeft in verband met zijn problemen (CGVS, p. 12, 13, 14). Het is weinig aannemelijk dat je zo weinig kan vertellen indien de door jou beweerdde problemen overeenstemmen met de werkelijkheid. Het is immers erg weinig doorleefd dat jij niet beter op de hoogte was van de redenen die aanzet hebben gegeven tot jouw vertrek uit Afghanistan. Zo was je op zijn minst vijftien jaar oud en voldoende geschoold om ook betrokken te zijn bij wat toentertijd gaande was in jouw leefomgeving (CGVS, p. 5, 6).

Bovendien had je ook de mogelijkheid om nadien nog extra informatie te vergaren betreffende jouw problemen. Zo kon je jouw maternale oom contacteren die hoogstwaarschijnlijk ook op de hoogte is van de problemen van jouw familie (CGVS, p. 5). Ook had je nog een oom en neven langs vaderszijde die misschien wel iets konden vertellen over de problemen en het beroep van jouw vader. De vaststelling dat je geen pogingen ondernomen hebt om nadien, via familieleden, extra informatie te bekomen doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw relaas (CGVS, p. 11).”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt dat hij niet in de mogelijkheid is om documenten betreffende het werk van zijn vader voor te leggen aangezien deze documenten in het bezit van zijn vader zijn en hij zijn hele familie is kwijtgeraakt, wijst de Raad erop dat, daargelaten de reden waarom verzoeker niet in staat zou zijn om het werk van zijn vader middels bewijskrachtige stukken te staven, van hem, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Verzoeker betoogt dat hij destijds “zeer jong” was en dat zijn vader hem slechts algemene informatie zou hebben verstrekt over zijn werk en de redenen van hun vertrek, doch weerlegt geenszins dat hij als vijftienjarige die tot de zesde graad naar school is geweest bij vertrek voldoende oud en geschoold was om betrokken te zijn bij wat er toentertijd gaande was in zijn directe leefomgeving. Verzoeker beperkt

zich tot een algemene bewering, die niet *in concreto* wordt gestaafd, waar hij stelt dat het in de Afghaanse cultuur niet hoort dat jongeren van zijn leeftijd de ouders bevragen. Verzoeker geeft verder louter *post factum* aan dat zijn vader geen hulp heeft gezocht voor zijn problemen omdat "*proberen hulp te zoeken voor zijn problemen suïcidaal zou zijn geweest gezien de context van Afghanistan*", daar hij er tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet van op de hoogte bleek of zijn vader al dan niet hulp heeft gezocht na de bedreigingen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14).

Verzoeker wijst verder nog op de context van zijn vlucht en de "*immense angst*" die hij toen voelde omdat hij niet wist waar hij en zijn familie heen moesten en betoogt dat het, gezien deze context, "*sowieso geen prioriteit was van de vader van verzoeker om vragen te beantwoorden*" en dat de situatie anders zou zijn geweest indien zij allen samen in België waren aangekomen. Verzoeker maakt evenwel niet *in concreto* aannemelijk dat hij het contact met zijn familie onderweg naar België verloren is. Hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd of hij nog iets gehoord heeft van zijn ouders sinds hij hen is kwijtgeraakt aan de Turks-Iraanse grens, antwoordde verzoeker dat hij de smokkelaar vroeg naar zijn familie en dat die hem beloofde hem met zijn familie te herenigen doch dat dit niet zou zijn gelukt. Verzoeker voegde hieraan toe dat hij in Oostenrijk de contactgegevens van de smokkelaar verloor (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). In zijn verzoekschrift geeft verzoeker echter *post factum* aan dat zijn vader aan de grens drie mobiele telefoons kon bemachtigen, waarvan hij er één voor zichzelf hield en de twee andere aan respectievelijk verzoeker en zijn oudere broer gaf. Deze telefoons zouden zowel het telefoonnummer van verzoekers vader als dat van de smokkelaar hebben bevat. Zij zouden toen hebben afgesproken dat zij bij problemen onderweg contact met elkaar zouden opnemen. Verzoeker maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkele melding van de mogelijkheid om met zijn familie te communiceren via een mobiele telefoon in het geval er zich onderweg problemen zouden voordoen, noch van het feit dat die telefoon in Oostenrijk zou zijn gestolen of verloren zou zijn geraakt, zoals hij thans in zijn verzoekschrift beweert. Verzoeker suggereerde op het CGVS in tegendeel dat hij aangewezen was op de smokkelaar nadat hij zijn familie was kwijtgeraakt en dat zijn kans om over hen nog informatie te bekomen definitief verkeken was toen hij de contactgegevens van de smokkelaar in Oostenrijk verloor (*ibid.*). Het mag bovendien verbazen dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat toen hij zijn familie kwijtraakte, hij de smokkelaar belde en niet zijn vader, die hem nochtans een telefoon met zijn nummer zou hebben gegeven voor het geval deze situatie zich zou voordoen. Deze inconsistenties maken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij geen contact meer heeft gehad met zijn familie sinds hij hen zou zijn kwijtgeraakt aan de Turks-Iraanse grens.

Bovendien maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om via familieleden in Afghanistan extra informatie te bekomen over de feiten en gebeurtenissen waarop hij zich beroept in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift poneert, blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij na zijn vertrek slechts eenmaal contact zou hebben kunnen opnemen met zijn oom langs moederszijde en toen verzocht zou zijn om hem niet meer te bellen omdat dit een aanzienlijk risico zou hebben ingehouden voor hem en zijn gezin. Verzoeker verklaarde dat hij vóór zijn eerste interview (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) contact had met zijn oom en dat die hem documenten doorstuurde, maar toen zei om hem niet vaak te contacteren omdat dit voor problemen zou zorgen nu de taliban aan de macht zijn (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Dat verzoekers oom na slechts één telefonisch contact verzoeker uit veiligheidsoverwegingen vraagt hem niet meer te bellen maar vervolgens wel zijn medewerking verleent om documenten op te sturen, wat toch gemakkelijker traceerbaar is dan een telefoontje, kan niet overtuigen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de machtsovername door de taliban reeds een feit was op het moment dat verzoeker zijn oom contacteerde om documenten te verkrijgen, gelet op zijn verklaringen Afghanistan te hebben verlaten twee à drie dagen voor de machtsovername (*ibid.*, p. 7). Het is derhalve niet logisch dat verzoekers oom er na de machtsovername klaarblijkelijk geen graten in ziet om verzoeker documenten op te sturen, onder meer met betrekking tot het werk van verzoekers grootvader, maar verder geen enkel contact meer zou willen met verzoeker. In elk geval blijkt uit verzoekers bewering dat hij op heden geen contact meer heeft met zijn oom niet dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om met zijn oom contact op te nemen of dat die oom hem niet ter wille zou zijn om hem de informatie te bezorgen waar hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming nood aan heeft. Verzoeker toont niet aan dat hij de nodige inspanningen geleverd heeft om via zijn oom, die volgens hem nog steeds in Afghanistan woont en die hem reeds eerder geholpen heeft door documenten op te sturen, meer te weten te komen over de problemen van zijn familie (*ibid.*, p. 5).

De adjunct-commissaris merkt verder in de bestreden beslissing terecht het volgende op over verzoekers verklaringen aangaande het gedrag van de taliban:

“Zo mag het de nodige verbazing wekken dat de taliban gebeld zouden hebben naar jouw vader om te zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk voor de arbaki (CGVS, p. 12). Zo is het onder meer onduidelijk hoe de taliban erin geslaagd zijn om het telefoonnummer van jouw vader te bemachtigen (CGVS, p. 13). Alsook is het onlogisch dat de taliban überhaupt besloten om te bellen naar een commandant van de arbaki. Dit om duidelijk te maken dat jouw vader zijn functie moest opgeven. Nochtans maakten de taliban via hun daden erg duidelijk dat de arbaki niet welkom waren in de regio. Zo stelde je zelf dat er in de buurt van de arbaki hun veiligheidspost vaak gevochten werd met de taliban (CGVS, p. 9). De leden van de arbaki wisten dus maar al te goed dat ze omwille van hun job geviseerd zouden worden door de taliban. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat een telefoontje van de taliban zou volstaan om leden van de arbaki te laten stoppen met hun job, temeer omdat ze zichzelf dan niet langer zouden kunnen beschermen. Het Commissariaat-generaal wijst jou erop dat ook deze vaststelling de geloofwaardigheid van jouw relaas verder aan het wankelen brengt.”

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van aard afbreuk te doen aan deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker brengt louter *post factum* aan dat hij slechts kan veronderstellen dat spionnen zijn vader hebben aangegeven en zijn telefoonnummer aan de taliban hebben doorgegeven. Desgevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker immers aan geen idee te hebben (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Waar verzoeker stelt moeilijk te kunnen begrijpen waarom het volgens de adjunct-commissaris niet logisch is dat de taliban contact opnemen met een commandant van de *arbaki* om duidelijk te maken dat die zijn werk moest stopzetten *“aangezien de Taliban erom bekend staan dat zij iedereen bedreigen die zich tegen hen zou kunnen verzetten”*, merkt de Raad op dat de adjunct-commissaris in voormelde motieven op pertinente wijze toelicht dat uit de daden van de taliban reeds duidelijk bleek dat zij de *arbaki* weg wilden uit de regio aangezien zij hen vaak bevochten en de taliban bijgevolg redelijkerwijze niet kunnen hebben verwacht dat dreigtelefoontjes zouden volstaan om leden van de *arbaki* te doen stoppen met hun job, temeer omdat deze leden zichzelf dan niet langer zouden kunnen beschermen. Verzoeker brengt zelf geen argumenten of elementen aan die deze pertinente overweging in een ander daglicht stellen.

Nog daargelaten dat nergens in de bestreden beslissing de vraag wordt gesteld waarom verzoekers vader na slechts enkele telefoontjes de drastische beslissing heeft genomen om zijn land te verlaten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dienaangaande ter verklaring slechts herhaalt dat de bedreigingen van de taliban specifiek gericht waren tegen zijn familie, waardoor zijn vader vond dat zij niet langer in het land konden blijven. Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door verzoeker niet worden weerlegd, kan aan deze vermeende bedreigingen echter geen geloof worden gehecht.

De adjunct-commissaris motiveert voorts op goede gronden als volgt:

“Voorts houdt het weinig steek, gelet op de door jou geschetste situatie, dat je geen enkel idee hebt in welk seizoen je vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, p. 14). Je weet immers wel dat je Afghanistan verliet twee à drie dagen voor de machtsovername door de taliban (CGVS, p. 7). Aangezien de machtsovername door de taliban, dewelke plaatsvond op 15 augustus 2021, een zeer grote en historische gebeurtenis is kan verwacht worden dat je jouw vertrek dat er, althans volgens jouw verklaringen, vlak voor plaatsvond beter kan situeren in de tijd, in casu quod non. Het is weinig doorleefd dat je niet weet dat het toen zomer was, temeer je op heden bijvoorbeeld wel weet dat het binnenkort het jaar 1402 is in Afghanistan (CGVS, p. 6). Indien je effectief slecht zou zijn met tijdsindicaties dan zou je op heden niet weten welk jaar het nu is in Afghanistan aangezien je hier in België niet langer in aanraking komt met de Afghaanse jaartelling. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat je geen klare wijn schenkt over jouw beweerde vertrekperiode uit Afghanistan.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift volhoudt dat hij de datum van zijn vertrek in de tijd heeft kunnen plaatsen *“aangezien hij heeft verklaard dat dit plaatsvond vlak voordat de Taliban aan de macht kwamen, namelijk in augustus 2021”*. Dat de machtsovername, en bijgevolg zijn vertrek, plaatsvond in augustus 2021 is een toevoeging *post factum* die niet blijkt uit zijn verklaringen, temeer daar verzoeker aan het eind van zijn persoonlijk onderhoud gevraagd werd op welke datum de val van Afghanistan plaatsvond en hij het antwoord schuldig moest blijven (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij gewag maakt van een concentratiefout die zou kunnen worden verklaard door zijn jeugd en persoonlijke situatie (geïsoleerd, zonder familie), waardoor hij zich angstig zou hebben gevoeld tijdens zijn verhoor. Ook van een jeugdige verzoeker die zonder familie in België aankomt en om internationale bescherming verzoekt mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om een dermate ingrijpende en levensbepalende gebeurtenis als het vertrek uit het land van herkomst in de tijd te situeren, *quod non in casu*. De Raad

merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Tevens stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker doorheen zijn procedure niet consistent is geweest over het tijdstip waarop zijn grootvader zou zijn overleden. Dienaangaande motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt: *“Zo mag het verbazen dat je aanvankelijk liet optekenen bij DVZ, op 19 mei 2022, dat jouw grootvader, die kolonel was in het Afghaanse nationale leger, om het leven kwam enkele dagen voor de val van Kaboel. Op het CGVS gaf je echter te verstaan dat jouw grootvader één maand voor de machtsovername van Afghanistan door de taliban om het leven kwam (CGVS, p. 12). Het hoeft geen betoog dat er een significant verschil is tussen enkele dagen en één maand. Het is weinig doorleefd dat je dood van jouw grootvader niet consistent kan duiden in de tijd. Temeer jouw grootvader, naast jouw vader, één van de redenen was waardoor jouw familie problemen kreeg met de taliban.”*

Door in zijn verzoekschrift te bevestigen dat zijn grootvader ongeveer een maand voor de val van Kaboel overleden was, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet op, noch biedt hij daarvoor enige verklaring. De Raad wijst er in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoeker het werk van zijn grootvader als kolonel in het Afghaanse leger mede heeft aangehaald als reden voor de voorgehouden problemen van zijn familie met de taliban. Derhalve mag van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij op consistente wijze aangeeft of zijn grootvader één maand dan wel enkele dagen voor de val van Kaboel is overleden. Door dit verschil in zijn verzoekschrift zonder meer te minimaliseren, blijft verzoeker in gebreke hiervoor een aannemelijke uitleg te verschaffen.

De adjunct-commissaris stelt in de bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt:

“Daarnaast dient opgemerkt te worden dat je er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat je werkelijk de kleinzoon bent van een kolonel uit het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 4, 5). Je legt weliswaar heel wat documenten neer ter staving van deze kolonel zijn profiel maar je kon er weinig over vertellen (Administratief dossier – Groene map, stuk 1, 3 & 4; CGVS, p. 4-5). Ook laat je na om documenten neer te leggen waarmee de familieband tussen jou en de kolonel aangetoond kan worden. Zo leg je geen eigen identiteitsbewijs neer en ook geen foto's van jou en jouw grootvader tezamen waardoor je op geen enkele wijze het bestaan van een band tussen jullie beide kan aantonen (CGVS, p. 4, 5). Daarnaast zijn jouw verklaringen an sich niet voldoende om te besluiten dat je werkelijk de kleinzoon bent van de kolonel aan wie de documenten toebehoren. Zo wist je enkel te vertellen dat deze kolonel gestationeerd was in Helmand en dat hij vaak op zijn werk verbleef (CGVS, p. 5).”

Te dezen verwijst verzoeker naar *“de argumenten betreffende het werk van zijn vader”*, waaromtrent hoger is uiteengezet waarom deze niet kunnen volstaan ter weerlegging of verklaring van de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Door te argumenteren dat, als hij slechts over basisinformatie over het werk van zijn vader beschikt, het logisch is dat hij niet over meer informatie over het werk van zijn grootvader beschikt, dat het de gewoonte is in Afghanistan om mannen niet te ondervragen over hun beroepsactiviteit, vooral wanneer hun werk als risicovol wordt beschouwd, en dat, wat de documenten betreft die de familieband aantonen, hij geen banden meer heeft met zijn land en hij alle contact met zijn naaste familie heeft verloren, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij de nodige inspanningen heeft geleverd om zich omtrent het werk van zijn grootvader en de documenten die hij ter staving hiervan heeft voorgelegd terdege te informeren, in acht genomen de hogere vaststellingen op grond waarvan niet kan worden aangenomen dat verzoeker het contact met zijn familie en land van herkomst volledig verloren is. Verzoeker geeft nog aan *“(d)at hij zijn onderzoek via sociale netwerken opnieuw zal intensiveren, maar zonder zekerheid”* doch brengt geen bewijzen bij van eventueel geleverde inspanningen.

Verzoeker betwist verder de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet:

“Zelfs indien je zou kunnen aantonen dat je werkelijk de kleinzoon bent van een kolonel uit het Afghaanse leger dan nog toon je daar an sich niet mee aan dat je een nood aan internationale bescherming hebt. Het is immers volstrekt onduidelijk waarom het profiel van jouw vermeende grootvader aanleiding zou zijn voor de taliban om jou en jouw gezinsleden te viseren. Jij staat namelijk volledig los van het profiel van jouw grootvader langs moederszijde (CGVS, p. 5). Bovendien valt de vaststelling dat jouw oom langs moederszijde, zijnde de zoon van deze kolonel, op heden nog in Afghanistan woont niet te rijmen met de vaststelling dat jullie een vrees zouden moeten koesteren jegens de taliban omwille van jouw grootvader

zijn profiel (CGVS, p. 13). Er kan immers verwacht worden dat de zoon van deze kolonel eerder problemen zou kennen dan de dochter en aangetrouwde familie. Dat jouw maternale oom op heden gewoon kan leven in Afghanistan is bijzonder onlogisch gelet op het door jouw geschetste relaas. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van jouw relaas verder op de helling.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen slaagt verzoeker er niet in zijn voorgehouden vrees voor de taliban omwille van de beweerde werkzaamheden van zijn vader en grootvader *in concreto* aannemelijk te maken.

De documenten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd kunnen deze appreciatie niet ombuigen. Zoals hoger reeds werd aangehaald, kunnen de documenten en foto's die betrekking zouden hebben op verzoekers grootvader zijn familieband met deze persoon niet aantonen en kon verzoeker hier slechts heel weinig over vertellen. De *taskara* van zijn moeder houdt op zich geen verband met de door hem ingeroepen vrees, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen eigen identiteitsdocument voorlegt en zodoende niet aantoont dat dit daadwerkelijk de *taskara* van zijn moeder betreft. Daargelaten de hoger gedane vaststellingen, merkt de Raad nog op dat de neergelegde Afghaanse documenten geen originele documenten maar fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit objectieve informatie die werd opgenomen in het administratief dossier (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)) dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, en dat bijgevolg enige voorzichtigheid aan de dag dient te worden gelegd wat betreft het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten. Het document waarin bevestigd wordt dat verzoeker een opsporingsverzoek heeft gericht tot het Rode Kruis kan niet staven dat verzoekers familie daadwerkelijk vermist is. Zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing, kan eender wie dergelijk verzoek richten tot het Rode Kruis, ongeacht of diens familie werkelijk vermist is (AD, stuk 6, 'Documenten').

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn land van herkomst hebben moeten verlaten naar aanleiding van bedreigingen die zijn vader zou hebben gekregen omwille van zijn job als commandant van de *arbaki*.

Verzoeker voert tevens aan dat hij vreest om er bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban van te worden verdacht ongelovig te zijn geworden omwille van zijn verblijf in het buitenland en dat hij er niet dezelfde vrijheden zal genieten als in België, aangezien hij er zijn leven zal moeten aanpassen aan de daar geldende regels.

Wat dit betreft, kan op basis van de objectieve landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de

duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *“zina”* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu merkt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoeker tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt verzoeker tot aan de zesde graad naar school te zijn geweest in Afghanistan (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog steeds een praktiserend soennitisch moslim is, die bidt en deelneemt aan het vasten (*ibid.*, p. 9). Bovendien kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor hem en zijn gezin om hun land van herkomst te verlaten en maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat zijn volledige naaste familie samen met hem Afghanistan verlaten heeft en vervolgens vermist is geraakt. Dat verzoeker sindsdien geen contact meer heeft gehad met de rest van zijn gezin en op heden evenmin nog enig contact heeft met andere familieleden in Afghanistan kan, gelet op hetgeen hierover hoger is uiteengezet, niet worden aangenomen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te kunnen nemen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe.

De loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft kan niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat kan worden aangenomen dat hij daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanvoert dat hij in Afghanistan niet dezelfde vrijheden kan genieten als in België, zoals kiezen of men al dan niet een baard laat staan en hoe men zijn haar laat knippen, en er zijn leven zal dienen aan te passen aan de daar geldende regels (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), toont hij niet *in concreto* aan dat in zijn hoofde sprake is van verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen heeft aangenomen van een levensstijl die deel uitmaakt van, of dermate fundamenteel is voor, zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij in België naar school gaat en de Franse taal steeds beter beheerst, hetgeen hij overigens nalaat te staven met enig stuk, toont hij evenmin aan dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift nog dat er in de Fedasil-centra weinig integratiemogelijkheden zijn, en dat zijn inspanningen tot integratie, gelet op deze context, opmerkelijk zijn en bij terugkeer naar zijn land zeer slecht zouden kunnen worden opgevat. Verzoeker maakt deze bewering echter geenszins concreet en brengt hiervoor geen bewijs aan. De Raad merkt overigens op dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene wijze beweert dat "*deze centra, in tegenstelling tot de centra van het Rode Kruis, geen enkele activiteit op zich nemen*", hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud liet optekenen dat hij soms meegaat op uitstap en deelneemt aan activiteiten die georganiseerd worden door het opvangcentrum (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker, die nog maar twee jaar in België verblijft, in Afghanistan al grotendeels gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen en niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij er niet langer over een netwerk beschikt, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 Van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader en grootvader, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een

individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *'improvised explosive devices'* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen

en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *"Afghanistan. Security Situation"*, augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 – 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Paktia. De Raad stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er actueel in deze provincie voor burgers geen reëel risico bestaat om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker *"ten volkomen subsidiaire titel"* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële

elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. WILLAERT